

Radboud Universiteit Nijmegen

De rol van gender en framing in het activisme van Mamie Till-Mobley

Een casestudy naar het activisme van Mamie Elizabeth Till-Mobley tijdens de
Amerikaanse burgerrechtenbeweging

Livia Manusama
S4862716

LET-GESB3100 Bachelor werkstuk Geschiedenis
Scriptiebegeleider Dr. C.W. van Galen
15-06-2023 23:59
Woordenaantal: 8446

Inhoudsopgave

INHOUDSOPGAVE	2
INLEIDING	4
MAMIE TILL-MOBLEY EN DE LYNCHING VAN HAAR ZOON EMMETT	11
MAMIE EN EMMETT TILL	11
HET ZUIDEN EN DE MOORD OP EMMETT TILL	13
LYNCHING EN HET LICHAAM VAN EMMETT	14
DE BIJZONDERE KEUZE VOOR EEN OPEN KIST	15
MAMIE TILL-MOBLEY EN DE LYNCHING VAN EMMETT TILL IN DE MEDIA	18
ZWARTE MEDIAPLATFORMEN EN FRAMING	18
CHICAGO DEFENDER EN JET MAGAZINE	18
JET MAGAZINE	20
BLANKE MEDIAPLATFORMEN EN FRAMING	20
CLARION LEDGER	21
MCCOMB ENTERPRISE JOURNAL EN DE JACKSON DAILY NEWS	23
HET ACTIVISME VAN MAMIE TILL-MOBLEY	25
NAACP EN DE EMMETT TILL PLAYERS	25
DE KERN VAN MAMIE'S ACTIVISME: MOEDERSCHAP	27
DE KERN VAN MAMIE'S ACTIVISME: RELIGIE	28
CONCLUSIE	30
BIBLIOGRAFIE	32
BIJLAGEN	35
AFBEELDING 1	35
AFBEELDING 2	36
AFBEELDING 3	37
AFBEELDING 4	38

*“Emmett was the catalyst that started the Civil Rights movement,
because when people saw what happened to this little fourteen-year-old boy
they knew then that not only black men were in danger,
but black children as well.
It took something to stir people up and let them know that,
we are either going to stand together or we are going to fall together.”¹*

- Mamie Elizabeth Till-Mobley

¹ The untold story of Emmett Louis Till documentary by Beauchamp, K., <https://www.youtube.com/watch?v=bvijYSJtkQk> (geraadpleegd 24 april 2023).

Inleiding

Lange tijd werd de Amerikaanse burgerrechtenbeweging begrepen en behandeld als een beweging van “grote mannen”. De invloeden en bijdragen van vrouwen waren onderbelicht, en dat terwijl vrouwen een significante rol hebben gespeeld in de organisatie en groei van de burgerrechtenbeweging.² Zwarte vrouwen bevonden zich binnen de patriarchale structuur van de Amerikaanse samenleving in een web van nog verder beperkende factoren zoals gender en ras. Deze beperkende factoren maakten het lastig voor vrouwen om op de voorgrond van deze beweging te geraken. Vrouwelijke activisten werden al snel onderhevig aan de verwachtingen van traditionele genderrollen. Ze bevonden zich meer op de achtergrond van de beweging waar ze kinderen opvingen, middelen als eten en medicijnen arrangeerden, en organisatorische netwerken opzetten om bijvoorbeeld protesten te kunnen laten plaatsvinden.³ De combinatie van factoren gender en ras, en de beperkingen die vrouwen hierdoor binnen de Amerikaanse burgerrechtenbeweging voelden zorgden ervoor dat op den duur de burgerrechtenbeweging en de vrouwenrechtenbeweging in elkaars verlengden kwamen te liggen. Ondanks de significantie van het vrouwenactivisme in beide bewegingen zijn de invloeden en bijdragen van vrouwen in de burgerrechtenbeweging in wetenschappelijk onderzoek onderbelicht.

De Amerikaanse burgerrechtenbeweging was een cruciale periode in de Amerikaanse geschiedenis, waarin zwarte Amerikanen vochten voor gelijke rechten en gelijke behandeling in de samenleving. Deze beweging begon in de jaren vijftig en duurde tot de late jaren zestig, en had een enorme impact op de Amerikaanse samenleving en politiek. Het doel van de beweging was om de systematische discriminatie en segregatie van zwarte Amerikanen aan te pakken, en om gelijke rechten en kansen voor alle Amerikanen te bevorderen. De burgerrechtenbeweging was een complexe en veelzijdige beweging, waarin verschillende groepen en individuen samenwerkten om sociale verandering te bewerkstelligen. Activisten zoals Martin Luther King Jr., Malcolm X, Rosa Parks en Medgar Evers waren slechts enkele van de vele figuren die betrokken waren bij de beweging. Zij

² B. M. Barnett, ‘Invisible Southern Black Women Leaders in the Civil Rights Movement: The Triple Constraints of Gender, Race, and Class’, *Gender and Society* 7:2 (1993) 162–182, aldaar 163.

³ R. L. Blumberg, ‘WOMEN IN THE CIVIL RIGHTS MOVEMENT: REFORM OR REVOLUTION?’, *Dialectical Anthropology* 15:2 (1990) 133–139, aldaar 133.

riskeerden hun leven om gelijke rechten en sociale rechtvaardigheid te eisen. Mamie Elizabeth Till-Mobley was eveneens één van deze activisten. Dit onderzoek richt zich specifiek op het activisme van Till-Mobley.

Mamie Elizabeth Till-Mobley was een belangrijk figuur in de Amerikaanse geschiedenis vanwege haar activisme na de moord op haar toentertijd 14-jarige zoon, Emmett Till, in 1955. Deze gruwelijke gebeurtenis zorgde voor verontwaardiging en opende de ogen van veel Amerikanen voor het diepgewortelde racisme en de ongelijkheid waarmee zwarte Amerikanen werden geconfronteerd.⁴ Op 24 augustus 1955 werd haar 14-jarige zoon Emmett ontvoerd, gemarteld en uiteindelijk gelynch nadat hij beschuldigd werd van het flirten met een blanke vrouw in Mississippi. De Emmett Till-moord bracht de wreedheden van de rassenscheiding in Amerika onder de aandacht en werd een keerpunt in de Amerikaanse burgerrechtenbeweging.⁵ Na de dood van haar zoon richtte Till-Mobley zich op haar eigen activisme. Haar onvermoeibare inzet en vastberadenheid om gerechtigheid te vinden voor haar zoon en voor de zwarte gemeenschap maakte haar tot een krachtige en inspirerende stem in de geschiedenis van de burgerrechtenbeweging. In dit onderzoek zullen we het activisme van Mamie Elizabeth Till-Mobley en haar impact op de Amerikaanse samenleving analyseren.

De historiografie van de Amerikaanse burgerrechtenbeweging is uitgebreid en heeft zich vooral retrospectief ontwikkeld vanaf het einde van de beweging in 1964 toen de Civil Rights Act werd getekend door president Johnson. Binnen de vroege historiografie onderscheiden we drie scholen: een traditionele, een lokale en een interactieve benadering.⁶

De eerste onderzoekers van de Amerikaanse burgerrechtenbeweging schreven in de late jaren zestig en zeventig. Binnen deze historiografie lag de nadruk op een traditionele, narratieve benadering, waarbij met name belangrijke politieke gebeurtenissen, leiders of organisaties centraal stonden.⁷

Lawson, Garrow en Branch presenteerden bijvoorbeeld de eerste correcte chronologische tijdlijn van

⁴ C. Harold en K. M. DeLuca, 'Behold the Corpse: Violent Images and the Case of Emmett Till', *Rhetoric and Public Affairs* 8:2 (2005) 263–286, aldaar 271.

⁵ A. S. Rubin, 'Reflections on the Death of Emmett Till', *Southern Cultures* 2:1 (1995) 45–66, aldaar 47.

⁶ S. F. Lawson, 'Freedom Then, Freedom Now: The Historiography of the Civil Rights Movement', *The American Historical Review* 96:2 (1991) 456–471, aldaar 456.

⁷ Ibidem.

de grote ontwikkelingen binnen de Amerikaanse burgerrechtenbeweging.⁸ Brauer, Burk en Wofford namen een andere insteek en maakten in hun werken de connectie met Amerikaanse presidenten Kennedy en Eisenhower.⁹ Ook Peake en Farmer richtten zich meer op de “grote mannen” van de beweging en schreven zoals vele andere onderzoekers over Martin Luther King als leidende drijfveer voor de beweging.¹⁰ Zangrando beschrijft in zijn 1987 artikel, dat omdat deze historici zich puur en alleen baseerden op politieke bronnen er een louter politieke realiteit van de beweging werd geschetst.¹¹ Aan de sociale, culturele of maatschappelijke realiteiten en ontwikkelingen van de beweging werd dus weinig tot geen aandacht besteed.

Vanaf de late jaren zeventig en tachtig kwam de “lokale” school op. Binnen deze school werd de nadruk op het politieke verlegd zodat het gat met de historische waarheid meer werd gedicht. Er werd veel meer interesse getoond voor de rol van kleinschalig activisme, in plaats van het nationaal discours. Carson benadrukte bijvoorbeeld in zijn 1986 artikel de diepgewortelde strijd om gelijkheid van Afro-Amerikanen.¹² Hij legt hierbij de nadruk op lokaal activisme. Hij liet met zijn artikel zien dat de strijd niet alleen ging om wetmatige, maar ook om culturele en sociale veranderingen binnen de Amerikaanse maatschappij.¹³

Vanaf de late jaren tachtig en negentig kwam de interactieve benadering op. Er werd een meer interdisciplinaire en internationaal paradigma aangehouden. In zijn 1986 artikel benadrukt Leuchtenburg bijvoorbeeld de impact van specifieke Amerikaanse instituties, zoals het Congres, het presidentschap en de rechterlijke macht, bij het vormgeven van de nationale geschiedenis. Hij bespreekt de uitzonderlijke rol van de staat bij het invullen van belangrijke maatschappelijke

⁸ S. F. Lawson, ‘Freedom Then, Freedom Now: The Historiography of the Civil Rights Movement’, *The American Historical Review* 96:2 (1991) 456–471; D. J. Garrow, *Bearing the Cross: Martin Luther King, Jr., and the Southern Christian Leadership Conference* (New York 1986); D. J. Garrow, *Martin Luther King, Jr. and the Civil Rights Movement* (Brooklyn 1989).

⁹ R. F. Burk, *The Eisenhower Administration and Civil Rights* (Knoxville 1984); H. Wofford, *Of Kennedy and Kings: Making Sense of the Sixties* (New York 1980).

¹⁰ T. R. Peake, *Keeping the Dream Alive: A History of the Southern Christian Leadership Conference from King to the 1980s* (New York 1987); J. Farmer, *Lay Bare the Heart: An Autobiography of the Civil Rights Movement* (New York 1985).

¹¹ R. L. Zangrando, ‘Manuscript Sources for Twentieth-Century Civil Rights Research’, *Journal of American History* 74 (1987) 243–251.

¹² C. Carson, ‘Civil Rights Reform and the Black Freedom Struggle,’ in Charles W. Eagles ed., *The Civil Rights Movement in America* (Jackson 1986).

¹³ Lawson, ‘Freedom Then, Freedom Now’, 457.

vraagstukken, waaronder burgerrechten.¹⁴ Er werd meer aandacht besteed aan de rol van internationale invloeden en non-politieke instituties zoals de media.¹⁵

Vanaf de jaren negentig tot nu zijn er in de historiografie van de Amerikaanse burgerrechtenbeweging verschillende nieuwe ontwikkelingen geweest. Er kwam binnen de historische wetenschap waardering voor de “bottom-up” benadering, waarin minderheden onderwerp van onderzoek werden.¹⁶ Deze ontwikkeling werd gedreven door de veranderingen in de culturele structuren van de maatschappij, bijvoorbeeld door de opkomst van multiculturalisme, ontwikkelingen binnen de LGBTQ+ gemeenschap en de uitbreiding van vrouwenrechten.

Binnen deze benadering vinden we voorbeelden van onderzoeken waarin de rol van vrouwen en andere minderheden in de burgerrechtenbeweging wél worden belicht.¹⁷ Er zijn er twee centrale thema's voor onderzoek te ontdekken: onderzoek naar een verklaring voor de marginalisering van vrouwen binnen de beweging en onderzoek naar de successen van het vrouwenactivisme binnen de beweging.¹⁸ Een goed voorbeeld van het eerste thema zijn de artikelen van Rhoda Lois Blumberg (1990) en Barbara M. Barnett (1993). Zij betoogden in hun twee artikelen dat de drievoudige beperking van gender, ras en klasse hebben bijgedragen aan de marginalisatie van zwarte vrouwen in de burgerrechtenbeweging.¹⁹ Ze deden dit aan de hand van de ervaringen van individuele zwarte vrouwelijke leiders en lieten zien hoe ze werden genegeerd of onderschat door de bredere burgerrechtenbeweging en de maatschappij als geheel. Anderen hebben doorgebouwd op deze theorie

¹⁴ W. E. Leuchtenburg, 'The Pertinence of Political History: Reflections on the Significance of the State in America', *Journal of American History* 73 (1986) 585-600.

¹⁵ S. F. Lawson, 'Freedom Then, Freedom Now: The Historiography of the Civil Rights Movement', *The American Historical Review* 96:2 (1991) 456-471, aldaar 457.

¹⁶ C. W. Eagles, 'Toward New Histories of the Civil Rights Era', *The Journal of Southern History* 66:4 (2000) 815-848, aldaar 826.

¹⁷ Ibidem.

¹⁸ Ibidem.

¹⁹ B. M. Barnett, 'Invisible Southern Black Women Leaders in the Civil Rights Movement: The Triple Constraints of Gender, Race, and Class' *Gender and Society* 7:2 (1993) 162-182; R. L. Blumberg, 'WOMEN IN THE CIVIL RIGHTS MOVEMENT: REFORM OR REVOLUTION?', *Dialectical Anthropology* 15:2 (1990) 133-139.

in hun onderzoeken, zoals Leslie Gyant in haar 1996 artikel, D.F. Atwater in haar 1996 artikel en Kimberly L. Rogers in haar 2002 artikel.²⁰

Goede voorbeelden van de tweede categorie zijn de artikelen van Barbara Robnett (1996), Angela Herda-Rapp (1998) en het boek van Danielle McGuire (2010). Barbara Robnett betoogde in haar artikel dat vrouwen juist een cruciale rol speelden binnen de beweging, omdat vrouwen zich op lokaal niveau konden mobiliseren. Zij focuste dan ook vooral op het succes van de vrouwen door hun sociale netwerken, hun positie binnen de structuren van de beweging en hun intrinsieke motivaties.²¹ Angela Herda-Rapp sloot hierop aan en betoogt in haar artikel dat het informele leiderschap van vrouwen van belang was om medeburgers te mobiliseren en te organiseren voor de strijd voor burgerrechten.²² Danielle McGuire bouwde vooral verder op de intrinsieke motivaties van vrouwen en betoogt dat het seksuele geweld van blanke mannen de inspiratie vormden voor de beweging tegen racisme en seksisme.²³

Belangrijk is het om in het achterhoofd te houden dat de beginselen van dergelijke bewegingen in het algemeen niet alleen motiverende factor was voor vrouwen om zich te mengen in het activisme. Meedoen in het activisme van zo'n beweging was voor een manier voor vrouwen om zichzelf een maatschappelijke rol te geven. Ze gaven vrouwen een podium en waren vaak daardoor niet alleen relevant voor de beginselen van de beweging zelf, maar ook voor de sociale mobilisering van vrouwen. In al deze artikelen wordt deze activisten rol van vrouwen in de burgerrechtenbeweging benadrukt. Het is belangrijk om deze rol te onderzoeken om een beter, breder en vollediger begrip van de beweging te krijgen. Deze scriptie probeert daaraan bij te dragen door middel van een case study naar het activisme van Mamie Elizabeth Till-Mobley na de dood van haar zoon Emmett Till.

²⁰ L. Gyant, 'Passing the Torch: African American Women in the Civil Rights Movement', *Journal of Black Studies* 26:5 (1996) 629–647; D. F. Atwater, 'Editorial: The Voices of African American Women in the Civil Rights Movement', *Journal of Black Studies* 26:5 (1996) 539–542; K. L. Rogers, 'Life Questions: Memories of Women Civil Rights Leaders', *The Journal of African American History* 87 (2002) 355–368.

²¹ B. Robnett, 'African American Women in the Civil Rights Movement, 1954-1965: Gender, Leadership, and Micromobilization', *American Journal of Sociology* 101:6 (1996) 1661–1693.

²² A. HERDA-RAPP, 'THE POWER OF INFORMAL LEADERSHIP: WOMEN LEADERS IN THE CIVIL RIGHTS MOVEMENT', *Sociological Focus* 31:4 (1998) 341–355.

²³ D. L. McGuire, *At the dark end of the street: black women rape and resistance- a new history of the civil rights movement from rosa parks to the rise of black power* (New York 2010).

In de historiografie van de Amerikaanse burgerrechtenbeweging zien we een aantal artikelen over de Till familie. De meest vooraanstaande daarvan is het 1963 artikel van Stephen J. Whitaker. Whitaker was opgegroeid in Tallahatchie County, Mississippi (waar de Emmett Till lynching heeft plaatsgevonden) en hij sprak in 1962 persoonlijk met elke betrokkene in de zaak. Dit is dan ook de reden dat Whitaker de belangrijkste toegang is tot primair bronnenmateriaal in het veld.²⁴ Whitaker legde met zijn 1963 thesis de basis voor al het verdere onderzoek naar de Emmett Till zaak. Zijn artikel is tot 2005 nooit gepubliceerd, omdat Whitaker bang was voor de gevolgen voor veiligheid van zijn familie. Tegenwoordig is het artikel online beschikbaar en wordt het beschouwd als het belangrijkste document in de gehele Till historiografie.²⁵

Rubin, Harold en DeLuca, en Houck zijn voorbeelden van onderzoekers die hebben voortgebouwd op de basis van Whitaker. Rubin schetste in haar 1995 artikel de verschillende rollen die Emmett Till heeft gespeeld in de burgerrechtenbeweging, genderrelaties, herinnering, en theater en literatuur.²⁶ Harold en DeLuca gingen de visuele kant op en onderzochten in hun 2005 artikel de rol van gewelddadige beelden in de zaak van Emmett Till en hoe deze beelden hebben bijgedragen aan de mobilisatie van steun voor de burgerrechtenbeweging.²⁷ Houck onderzocht met zijn 2005 artikel de retorische aspecten van de moord op Emmett Till en de gevolgen ervan.²⁸

Zoals we in de historiografie van de familie Till zien is er weinig tot geen specifiek onderzoek gedaan naar het activisme van Mamie Till-Mobley. Deze scriptie probeert dat gat te dichten. De onderzoeksvraag die deze scriptie probeert te beantwoorden luidt als volgt: “Welke rol speelde gender in het activisme van Mamie Elizabeth Till-Mobley tijdens de Amerikaanse burgerrechtenbeweging?” Ik zal mijn scriptie op chronologisch thematische manier vormgeven. Na deze inleiding bestaat deze scriptie uit drie hoofdstukken. Het eerste hoofdstuk behandelt de dood van haar zoon Emmett en de rol

²⁴ H. S. Whitaker, *A Case Study in Southern Justice: The Emmett Till Case* (Masterscriptie American Civilization, State University, Florida 1962) 190.

²⁵ Ibidem.

²⁶ A. S. Rubin, ‘Reflections on the Death of Emmett Till’, *Southern Cultures* 2:1 (1995) 45-66.

²⁷ C. Harold en K. M. DeLuca, ‘Behold the Corpse: Violent Images and the Case of Emmett Till’, *Rhetoric and Public Affairs* 8:2 (2005) 263–286.

²⁸ D. W. Houck, ‘Killing Emmett’, *Rhetoric and Public Affairs* 8:2 (2005) 225–262.

en positie van Mamie Elizabeth Till-Mobley tijdens dit proces. Het tweede hoofdstuk behandelt de rol van Mamie zoals deze is vormgegeven in het mediadiscours na de dood van Emmett. Het derde hoofdstuk behandelt haar verdere en het karakter hiervan.

Ik probeer deze vragen te beantwoorden door bronnenonderzoek. Ik gebruik hiervoor onder anderen de voorheen genoemde bronnen. Ik zal ook de autobiografie van Mamie Elizabeth Till-Mobley zelf onderzoeken. Ik zal de bronnen op conceptuele wijze bestuderen. Ik denk hierbij vanuit de concepten van “gender” en “framing”. Ik gebruik deze beide concepten in mijn onderzoek vanuit een werkdefinitie, die ik als volgt heb geformuleerd:

Het concept “gender” is een complex en veelzijdig begrip dat in mijn beleving verwijst naar de sociale, culturele en psychologische kenmerken van iemands geslacht. Het is belangrijk te benoemen, dat “gender” voor mij niet hetzelfde is als “biologisch geslacht”, wat slechts verwijst naar de fysieke verschillen tussen mannen en vrouwen. “Gender” verwijst eveneens naar de verwachtingen die geassocieerd worden met mannelijk of vrouwelijk zijn. Het omvat een scala aan eigenschappen, zoals genderidentiteit of genderexpressie en het gaat gepaard met bepaalde sociale rollen en verwachtingen. Gender is een sociaal construct dat wordt gevormd door culturele normen, waarden en overtuigingen en kan variëren over tijd, plaats en context.²⁹

Het concept “framing” is meer een proces dan een begrip. Het gebeurt wanneer bepaalde informatie of een bepaalde gebeurtenis op een specifieke manier worden gepresenteerd. Dit kan op verschillende manieren waardoor de interpretatie en de betekenis van zoiets kan worden veranderd. Vaak worden er in een dergelijk proces bepaalde aspecten van de “waarheid” extra belicht of juist weggelaten. Verschillende actoren kunnen aan het proces van “framing” meedoen. Dit gebeurt bewust, maar ook onbewust. Meestal heeft het als doel om bepaalde ideeën of overtuigingen te promoten of juist onderuit te halen. Het proces gebeurt vaak in de politiek en is een zeer invloedrijke manier om verschillende interpretaties van dezelfde informatie te scheppen. Met deze beide definities in het achterhoofd zal ik beginnen aan mijn bronnenonderzoek.

²⁹ J. W. Scott, ‘Gender: A Useful Category of Historical Analysis’, *The American Historical Review* 91:5 (1986) 1053–1075.

Mamie Till-Mobley en de lynching van haar zoon Emmett

Mamie en Emmett Till

Mamie Carthan (1921-2003) werd geboren op 23 december 1921 in Webb, Mississippi. Als tweejarig kind verhuisde zij met haar familie naar Argo, Illinois bij Chicago.³⁰ Net zoals veel andere families vluchtten zij tijdens de Great Migration voor het geweld, de ongelijke behandeling en het gebrek aan kansen voor zwarten door de Jim Crow wetten.³¹ Haar vader, Wiley Nash Carthan, had een baan gevonden in de maisproductie. Haar moeder, Alma Carthan, ving gedurende Mamie's jeugd andere zwarten op die ook de reis maakten van zuid naar noord. Mamie beschrijft haar ouderlijk huis in haar autobiografie als een "terminal van de Underground Railroad".³²

Mamie ging naar de Argo Community High School. Ze deed het erg goed op school en slaagde in 1940 *first of her class*.³³ Na high school ging ze aan het werk als klerk typiste aan de Coffey School of Aeronautics. Toen ze 18 jaar oud was, ontmoette ze een jonge man genaamd Louis Till (1922-1945) die naar Argo was verhuisd vanuit New Madrid, Missouri.³⁴ Hij werkte bij de Argo Corn Company en was een amateurbokser die door zijn charmes erg in trek was bij vrouwen. Mamie werd verliefd op hem en ze trouwden jong op 14 oktober 1940. Beiden waren op dat moment slechts 18 jaar oud.

Emmett Louis Till (1941-1955) werd geboren op 25 juli 1941 in Cook County Hospital in Chicago. Louis Till was niet aanwezig voor de geboorte van zijn zoon. Het huwelijk met Louis bleek niet te zijn wat Mamie ervan had verwacht. Louis bleek een grote drinker en gokker te zijn en kwam vaak laat thuis nadat hij al hun geld had vergokt.³⁵ In 1943 kreeg Louis een contactverbod nadat hij Mamie had geprobeerd te wurgen.³⁶ Nadat hij dit contactverbod meermaals negeerde moest hij van de rechter verplicht in militaire dienst. Mamie verhuisde met Emmett terug naar het huis van haar

³⁰ H. S. Whitaker, *A Case Study in Southern Justice: The Emmett Till Case* (Masterscriptie American Civilization, State University, Florida 1962) 191.

³¹ M. Till-Mobley, *Death of Innocence. The Story of the Hate Crime that Changed America* (New York 2004) 12.

³² Ibidem, 32.

³³ H. Pool, 'Mourning Emmett Till', *Law, Culture and the Humanities* 11:3 (2015) 414-444, aldaar 427.

³⁴ Till-Mobley, *Death of Innocence*, 28.

³⁵ Ibidem.

³⁶ Ibidem, 31.

moeder. Op 13 juli 1945 kreeg Mamie het nieuws dat Louis dood was.³⁷ Jaren later bleek dat hij in Italië was veroordeeld en geëxecuteerd voor de moord en verkrachting van drie vrouwen.³⁸

Mamie had als Amerikaans meisje in de jaren veertig meegekregen dat haar belangrijkste taak was om iemands vrouw te worden.³⁹ Na de dood van haar echtgenoot verhuisden Mamie en Emmett naar Detroit waar Mamie nieuwe mensen kon ontmoeten. Ze ontmoette haar tweede echtgenoot, Pink Bradley. Ze trouwden op 5 mei 1951. Het drietal verhuisde terug naar Argo, maar ook dit huwelijk liep na een jaar op de klippen, omdat Pink vreemdging. Mamie zette hem uit huis en bleef alleen achter met de elfjarige Emmett.⁴⁰

Emmett had op elfjarige leeftijd al het een en ander aan gezondheidsproblemen gehad: Allereerst waren er complicaties geweest bij zijn geboorte doordat hij in een stuitligging lag. De artsen verwachtten dat Emmett gehandicapt zou zijn en zijn leven zou moeten doorbrengen in een instelling. Toen dit niet zo bleek te zijn beschouwden Mamie hem als haar “*miracle baby*”.⁴¹ Ook werd Emmett op zesjarige leeftijd gediagnosticeerd met polio.⁴² Hij genas van de ziekte, maar hield er een spraakgebrek aan over door spierschade. Mamie leerde hem te fluiten als hij begon met stotteren. Dit leek hem te helpen zijn woorden terug te vinden.

In 1953 ontmoette Mamie Gene Mobley in de kapsalon. Gene bood Emmett een baan aan en Gene werd al snel een vaderfiguur voor hem.⁴³ In de twee jaar die volgden leidden Mamie, Gene en Emmett een rustig leven. Mamie wisselde van baan en ging bij de U.S. Air Force in een administratieve functie werken waar ze al snel een promotie kreeg.⁴⁴ Emmett ging naar McCosh Elementary in Chicago en deed het goed op school.⁴⁵ Hij droomde ervan om een politieagent op motor of professionele baseball speler te worden.⁴⁶

³⁷ Whitaker, H. S. (2005). A Case Study in Southern Justice: The Murder and Trial of Emmett Till. *Rhetoric and Public Affairs*, 8(2), 189–224, 191.

³⁸ Ibidem, 211.

³⁹ M. Till-Mobley, *Death of Innocence. The Story of the Hate Crime that Changed America* (New York 2004) 66.

⁴⁰ H. Pool, ‘Mourning Emmett Till’, *Law, Culture and the Humanities* 11:3 (2015) 414-444, aldaar 427.

⁴¹ Till-Mobley, *Death of Innocence*, 24.

⁴² Ibidem, 61.

⁴³ Ibidem, 110.

⁴⁴ Ibidem, 101.

⁴⁵ H. Pool, ‘Mourning Emmett Till’, *Law, Culture and the Humanities* 11:3 (2015) 414-444, aldaar 427.

⁴⁶ Till-Mobley, *Death of Innocence*, 124.

Het Zuiden en de moord op Emmett Till

Rassenvermenging was een taboe in het Zuiden en blanke wetgevers deden er alles aan om dit te voorkomen. Zo mochten zwarten en blanken niet samen trouwen en mochten ze kinderen krijgen. In 1892 werd er eveneens een wet ingevoerd die mensen verbood uit te wijken naar andere staten om alsnog interracial te trouwen.⁴⁷ Om de rassenvermenging te voorkomen werd segregatie en discriminatie op alle vlakken de norm. Op 21 augustus 1955 ging Emmett op bezoek bij de oom van Mamie, Mose Wright, in Money, Mississippi. Voor vertrek drukte Mamie Emmett op het hart dat Mississippi een andere wereld was dan Chicago en dat hij zich moest gedragen tegenover blanken.⁴⁸

De raciale spanningen bereikten slechts één jaar eerder rond 1954 in het Zuiden een nieuw hoogtepunt door de *Brown vs. Board* beslissing. Op 17 mei 1954 kondigde Chief Justice Earl Warren aan dat raciale segregatie in publieke scholen onconstitutioneel was. Wetgevers zetten een jaar durend plan op waarmee de gelijkheid zou worden gewaarborgd.⁴⁹ Blanke Zuiderlingen waren het hiermee oneens. De angst voor rassenvermenging en interracial huwelijken werd gevoed door het voor hun ondenkbare idee dat hun blanke dochters naast zwarte jongens in de schoolbanken moesten zitten. Er werd zelfs geopperd om aparte scholen te openen voor jongens en voor meisjes om het “probleem” tegen te gaan.⁵⁰ De spanningen liepen na de *Brown vs. Board* beslissing vooral hoog op tussen de blanke bevolking en zwarte mannen. Het stereotype van de zwarte man als verkrachter en de blanke vrouw als dienstprooi woelde door de staat Mississippi. De White Citizens’ Council en de Ku Klux Klan waren actiever dan ooit, en er was veel agressie tegenover de zwarte bevolking.⁵¹

Op 24 augustus, drie dagen nadat hij in Money was aangekomen, ging Emmett met zijn vrienden naar Bryant’s Grocery and Meat Market om snoep te kopen. Nadat hij een pakje kauwgom had gekocht floot Emmett naar het eenentwintigjarige blanke meisje dat in de winkel achter de kassa had gestaan. Het meisje heette Carolyn Bryant en was de echtgenote van Roy Bryant, de winkeleigenaar. Vier dagen later verschenen Roy Bryant en zijn halfbroer John William Milam ’s

⁴⁷ H. S. Whitaker, *A Case Study in Southern Justice: The Emmett Till Case* (Masterscriptie American Civilization, State University, Florida 1962) 9.

⁴⁸ M. Till-Mobley, *Death of Innocence. The Story of the Hate Crime that Changed America* (New York 2004) 152.

⁴⁹ Ibidem, 64.

⁵⁰ Whitaker, *The Emmett Till Case*, 68.

⁵¹ A. S. Rubin, ‘Reflections on the Death of Emmett Till’, *Southern Cultures* 2:1 (1995) 45-66, aldaar 48.

nachts gewapend aan de deur van Mose Wright en ontvoerden Emmett in een groene pick-uptruck. Ze martelde hem en besloten hem uiteindelijk te vermoorden, nadat Emmett onvoldoende berouw toonde voor zijn daden. Ze reden langs een katoenfabriek waar ze Emmett dwongen een ventilator van 32 kilo te stelen. Ze reden naar de oever van de Tallahatchie-rivier, schoten Emmett door zijn achterhoofd en bonden de ventilator om zijn nek. Ze duwden het levenloze lichaam van het veertienjarige jongentje de rivier in en reden terug naar huis.⁵²

Op 31 augustus werd het levenloze lichaam van Emmett gevonden aan de oever van de rivier. Het lichaam de jongen was ernstig aangetast. De sheriff wilde een snelle en directe begrafenis, omdat het schadelijk was voor de staat Mississippi als de wereld zag wat er met de jongen was gebeurd. Mamie Elizabeth Till-Mobley eiste echter dat het lichaam van haar zoon terug werd gebracht naar Chicago voor een begrafenis.

Lynching en het lichaam van Emmett

Na het einde van de Amerikaanse Burgeroorlog en het invoeren van de Equal Rights Clause bij het XIVe amendement in 1877 was discriminatie op basis van kleur of ras verboden. In theorie waren zwarten “vrij”, maar met de invoering van de Jim Crow-wetten in 1896 werd segregatie in de praktijk opnieuw geïnstitutionaliseerd in de Amerikaanse samenleving. Vooral in de oude Zuidelijke slavenstaten zorgden deze “vrijheid” slechts voor angst onder de lokale blanke bevolking, wat de situatie alleen verslechterde. Het zorgde voor een behoefte en een gevoel van noodzaak om de zwarten te beheersen en overheersen. “Lynching” was een van de meest populaire en gewelddadigste manier om dit te doen.⁵³

“Lynchings” waren gruwelijk gewelddadige evenementen, waarbij zwarten werden gemarteld en daarna vaak werden gedood. Een lynching verwijst naar de buitengerechtelijke moord op een individu, vaak als vorm van bestraffing of intimidatie, en voornamelijk gericht op Afro-Amerikanen in

⁵² The untold story of Emmett Louis Till documentary by Beauchamp, K., <https://www.youtube.com/watch?v=bvijYSJtkQk> (geraadpleegd 24 april 2023).

⁵³ C. Harold en K. M. DeLuca, ‘Behold the Corpse: Violent Images and the Case of Emmett Till’, *Rhetoric and Public Affairs* 8:2 (2005) 263–286, aldaar 267.

de Verenigde Staten tijdens het Jim Crow-tijdperk. Harold en DeLuca benadrukken hoe lynchpartijen werden gebruikt als middel om blanke suprematie af te dwingen, raciale controle te handhaven en angst en intimidatie binnen zwarte gemeenschappen in stand te houden. Ze beschrijven lynchings als “*racial terrorism*” en “*public spectacles*”, omdat er vaak een hele blanke gemeenschap kwam kijken.⁵⁴ Lynchings werden ook wel “*Negro Barbecues*” genoemd en het waren evenementen, waarin blanke superioriteit werd vertaald naar fysieke realiteit door de marteling van een zwart lichaam.⁵⁵

Nadat het lichaam van Emmett was teruggebracht naar Chicago voor de begrafenis opende Mamie tegen het advies van de lijkschouwer in de kist van haar zoon. Zijn tong was opgezwollen en lag op zijn kin. Zijn linkeroogkas was leeg en zijn rechteroog lag nog aangesloten aan de oogzenuw op zijn wang. Hij miste op twee na al zijn tanden en er was ingehakt op zijn neus. Zijn hoofd was vanaf de bovenkant in tweeën gespleten en hij had een kogelgat bij zijn slaap. De moordenaars hadden eveneens zijn geslachtsdelen afgesneden.⁵⁶

De moord op Emmett Till heeft veel kenmerken van een lynching. Emmett is zwaar mishandeld voordat hij is vermoord en het is een duidelijk voorbeeld van een hate-crime waarbij blanke superioriteit en het straffen van een ondergeschikte een grote rol speelt. Het feit dat zijn moordenaars zijn geslachtsdeel hebben afgesneden is hier bijvoorbeeld bewijs van. Mamie zag de dood van haar zoon eveneens als een lynching. In haar autobiografie schrijft ze: “*The fact remains that Milam saw it as his duty as a white man to send that message. And sending a message to black folks is one of the key factors that distinguishes a lynching from a murder*”.⁵⁷

De bijzondere keuze voor een open kist

Nadat Mamie Till het gemartelde lichaam van haar zoon had gezien besloot ze Emmett’s verhaal te willen delen met de wereld. Ze wilde dit doen door middel van een open kist. In haar autobiografie

⁵⁴ C. Harold en K. M. DeLuca, ‘Behold the Corpse: Violent Images and the Case of Emmett Till’, *Rhetoric and Public Affairs* 8:2 (2005) 263–286, aldaar 267.

⁵⁵ Ibidem, 269.

⁵⁶ M. Till-Mobley, *Death of Innocence. The Story of the Hate Crime that Changed America* (New York 2004) 198.

⁵⁷ Ibidem, 302.

schrijft ze: *“It would be important for people to look at what had happened on a late Mississippi night when nobody was looking, to consider what might happen again if we didn’t look out. This would not be like so many other lynching cases, the hundreds, the thousands of cases where families would be forced to walk away and quietly bury their dead and their grief and their humiliation. I was not about to do that. The whole nation had to bear witness to this”*.⁵⁸

De moord op Emmett Till had de status van een lynching kunnen krijgen, maar kreeg deze status niet. De keuze voor een open kist bleek hiervoor een cruciale te zijn. Volgens Rubin (1995) is dit waar het activisme van Mamie begon. Door de keuze voor een open kist betrok ze de NAACP en de nationale media *“ensuring that this death would not be ignored”*.⁵⁹ Volgens Prince (2020) was de keuze voor de open kist *“a call for political action”*.⁶⁰ Prince betoogt dat de keuze voor de open kist bijdroeg aan de *“humanization”* van zwarte lichamen. Door het gebruik van deze beelden creëerde Mamie een contrast tussen de *“public and private treatment of Black death”*.⁶¹ Carter en Wolloughby-Herard beschrijven dat de beslissing van Mamie ervoor zorgden dat meer zwarte mensen zich geroepen voelden *“to bring out their dead”* en dat het een *“political act that produced political clarity”* was.⁶²

Mamie ondernam als zwarte vrouw bewust actie zodat de dood van Emmett niet in de vergetelheid geraakte. Mamie was zich ervan bewust welke invloed de dood van haar zoon niet alleen op de zwarte bevolking, maar ook op de blanke bevolking had. We zien hier dat ze zelf bewust op de voorgrond stapte en bewust het stigma over gelynchte lichamen wilde doorbreken. Meer dan vijftientigduizend mensen bezochten de kerk en keken naar de open kist.⁶³ Door deze keuze oversteeg Mamie de bestaande status van gelynchte lichamen. Ze maakte van een symbool voor blanke superioriteit een symbool voor de Amerikaanse Burgerrechtenbeweging.

⁵⁸ M. Till-Mobley, *Death of Innocence. The Story of the Hate Crime that Changed America* (New York 2004) 203.

⁵⁹ A. S. Rubin, ‘Reflections on the Death of Emmett Till’, *Southern Cultures* 2:1 (1995) 45-66, aldaar 46.

⁶⁰ A. Prince en A. V. Prince, ‘What’s Haunting Black Feminism?’, *InVisible Culture* 31 (2020) 1-14, aldaar 7.

⁶¹ Ibidem, 8.

⁶² L. Carter en T. Willoughby-Herard, ‘What Kind of Mother is She?: From Margaret Garner to Rosa Lee Ingram to Mamie Till to the Murder of Korryn Gaines’, *Theory & Event* 21:1 (2018) 88-105, aldaar 89.

⁶³ M. Till-Mobley, *Death of Innocence. The Story of the Hate Crime that Changed America* (New York 2004) 206.

Ze maakte met deze keuze van Emmett een martelaar. Ook legt ze de link met het religieuze door een vergelijking te maken met de kruisiging van Jezus. Ze maakte van Emmett een Christelijke “hero” die net zoals Jezus is gestorven zodat zijn dood iets kan betekenen het welzijn en de toekomst voor anderen. In een interview voor de rechtszaak zei ze: *“If the death of my son can mean something to the other unfortunate people all over the world, then for him to have died a hero would mean more to me than for him just to have died.”*⁶⁴ Ook Martin Luther King nam deze betekenis van de dood van Emmett over. In 1958 noemde hij Emmett in een speech een *“sacred martyr of the struggle for freedom”*.⁶⁵ Ook Jesse Jackson benadrukte deze betekenis van de dood van Emmett en zei over Mamie: *“Mamie turned a crucifixion into a resurrection. You turned death into living. You awakened the world. You gave your son so a nation might be saved.”*⁶⁶ Het beeld van het lichaam van Emmett werd een fenomeen en werd later zelfs beschreven als de “politieke katalysator” voor de burgerrechtenbeweging.⁶⁷

⁶⁴ The untold story of Emmett Louis Till documentary by Beauchamp, K., <https://www.youtube.com/watch?v=bvijYSJtkQk> (geraadpleegd 24 april 2023).

⁶⁵ C. Harold en K. M. DeLuca, ‘Behold the Corpse: Violent Images and the Case of Emmett Till’, *Rhetoric and Public Affairs* 8:2 (2005) 263–286, aldaar 275.

⁶⁶ Ibidem, 276.

⁶⁷ Ibidem, 271.

Mamie Till-Mobley en de lynching van Emmett Till in de media

Zwarte mediaplatformen en framing

Het verhaal van de familie Till heeft zowel op zwarte als op blanke mediaplatformen veel aandacht gekregen. De foto's van het lichaam van Emmett en het verhaal van zijn dood haalden het internationale nieuws. Emmett werd de belichaming van de diepgewortelde raciale misstanden in het Zuiden van Amerika. Ook de rol die Mamie speelde na de dood van haar zoon werd onder de aandacht gebracht. We zien dat verschillende mediaplatformen verschillende genderrollen van Mamie juist wel of niet belichtten. Ook is er een verschil te vinden in het discours van zwarte Noordelijke media en Zuidelijke blanke media. Door het analyseren van deze discoursverschillen wordt duidelijk dat thema's als gender en framing van belang zijn om de beeldvorming rondom Mamie Till-Mobley te begrijpen.

In het Emmett Till-discours van zwarte Noordelijke kranten zien we dat de lynching (merk het intentionele gebruik van het woord “lynching” in plaats van “moord” op) uitgebreid podium kreeg. Zo werd er uitgebreid verslag gedaan van de lynching zelf, de open kist begrafenis en de rechtzaak die volgde. Het verhaal van Emmett werd door zwarte media eveneens gebruikt voor het mobiliseren van steun voor de Civil Rights Movement. De artikelen van de *Chicago Defender* en *Jet Magazine* met de eerste foto's van Mamie naast de open kist van Emmett veroorzaakten bijvoorbeeld enorme verontwaardiging waardoor mensen door het hele land werden gemobiliseerd.⁶⁸ In deze artikelen wordt vooral Mamie's rol als rouwende moeder naar voren gebracht. Ik gebruik *Jet Magazine* en de krant de *Chicago Defender* om deze reden voor de analyse.

Chicago Defender en Jet Magazine

De *Chicago Defender* (hierna *CD*) is een historische krant die in 1905 werd opgericht door Robert S. Abbott en een essentiële rol heeft gespeeld in de Afro-Amerikaanse gemeenschap en de Civil Rights Movement. Het fungeerde als een belangrijk medium voor het delen van nieuws, informatie en

⁶⁸ D. W. Houck, 'Killing Emmett', *Rhetoric and Public Affairs* 8:2 (2005) 225–262, aldaar 225.

standpunten binnen de zwarte gemeenschap. De krant een belangrijke rol gespeeld in het vergroten van het bewustzijn onder het publiek over lynchpartijen en ander geweld tegen zwarte Afro-Amerikanen.⁶⁹ De krant publiceerde vaak artikelen waarin de lynchpartijen en het bloedvergieten in detail waren beschreven en de krant gaf openlijk de schuld van het geweld aan de blanke gemeenschap.⁷⁰ De *CD* heeft uitgebreid verslag gedaan van de Emmett Till-zaak.

Op 10 september 1955 publiceerde de *CD* een fotogalerij van Mamie die de kist van Emmett ontving op het Chicago's Illinois Central Station.⁷¹ In de titel en ondertitel wordt haar positie als rouwende moeder al twee keer aangestipt. Op vijf van de zeven foto's is Mamie huilend te zien en bij de tweede foto wordt er benadrukt dat ze een rolstoel nodig had, omdat ze onwel werd van verdriet. De krant vond het bij de eerste foto belangrijk om te vermelden dat Mamie werd vergezeld door een pastoor en een bisschop. Meerdere familieleden van Emmett en Mamie worden in het artikel benoemd. Ook is het interessant om op te merken dat Mamie wordt aangeduid als "*Mrs. Mamie E. Bradley*". Dit is interessant, omdat Mamie en haar partner Gene Mobley pas twee jaar later op 24 juni 1957 trouwden.⁷²

In dit artikel wordt Mamie duidelijk neergezet als een onschuldige, door verdriet overmande, Christelijke, gehuwde, moeder. Het artikel is enorm herkenbaar gemaakt voor zwarte lezers, omdat er nadruk wordt gelegd op gedeelde normen en waarden. Er wordt bijvoorbeeld nadruk gelegd op de rol van familie en het Christelijk geloof. Ook wordt de moord bewust een lynching genoemd (in plaats van een "reguliere" moord) waarmee het gedeelde slachtofferschap van de zwarte bevolking wordt benadrukt. Dit beeld van Mamie was niet alleen in de zwarte kranten de standaard, maar ook in entertainment magazines als *Jet*.

⁶⁹ J. R. Grossman, 'Blowing the Trumpet: The "Chicago Defender" and Black Migration during World War I', *Illinois Historical Journal* 78:2 (1985) 82–96, aldaar 85.

⁷⁰ Ibidem, 93.

⁷¹ 'Grieving mother meets body of lynched son', *Chicago Defender* (10 September 1955); Zie afbeelding 1 in Bijlagen.

⁷² M. Till-Mobley, *Death of Innocence. The Story of the Hate Crime that Changed America* (New York 2004) 261.

Jet Magazine

Jet magazine was een wekelijks magazine dat nieuws publiceerde over de Afro-Amerikaanse gemeenschap. Het magazine werd in 1951 opgericht door John H. Johnson, eveneens de oprichter van Johnson Publishing Company. Het tijdschrift bood een breder scala aan inhoud dan een reguliere krant. Het behandelde diverse onderwerpen zoals entertainment, sport, gezondheid, beauty en cultuur, en was speciaal gericht op Afro-Amerikaanse lezers. *Jet* werd nationaal bekend in 1955 vanwege zijn schokkende verslaggeving van de Emmett Till-moord. Hierna richtte het blad zich steeds meer op burgerrechtenkwesties en het documenteren van de voortgang van de Civil Rights Movement.⁷³

Jet was het eerste tijdschrift dat daadwerkelijk foto's van het lichaam van Emmett publiceerde.⁷⁴ In dit artikel wordt Mamie eveneens vooral neergezet als rouwende moeder. In het onderschrift van de bovenste foto wordt benadrukt dat Emmett haar enige kind was, dus dat ze “alleen” achterblijft. Ook speelt het contrast tussen de twee linkse foto's in op het sentiment van de lezer: Op de foto linksboven zien we een keurige trotse vrolijke moeder met haar zoon. Linksonder zien we een foto van een gebroken moeder die naar diezelfde vermoordde zoon kijkt. Hoewel ze in dit artikel dezelfde positie krijgt staat ze meer op de achtergrond in vergelijking met het artikel van *CD*. Ze komt zelf niet aan het woord en komt zelf niet handelend voor.

Blanke mediaplatformen en framing

In het Emmett Till discours van de blanke Zuidelijke kranten zien we een andere tendens. Ook in deze kranten is uitgebreid verslag gedaan van de moord. We kijken vooral naar de verslaggeving van de *Clarion Ledger*, *McComb Enterprise-Journal* en de *Jackson Daily News*. In de paar dagen na de ontdekking van Emmett's lichaam was er daadwerkelijk rouw voor wat hem was aangedaan. De kranten stonden vol uitgebreide beschrijvingen van zijn “gelyachte” lichaam. Er was sympathie voor

⁷³ P. Finkelman, *Encyclopedia of African American History* (Oxford 2009) 25.

⁷⁴ 'Nation horrified by murder of kidnaped Chicago youth', *Jet Magazine* (15 September 1955); Zie afbeelding 2 in Bijlagen.

Mamie, en Bryant en Milam werden in de Zuidelijke kranten veroordeeld voor hun daden.⁷⁵ Ook Carolyn Bryant, de vrouw naar die Emmett zou hebben gefloten, kwam in een kwaad daglicht te staan. Dit duurde niet lang en al snel vond er een omslag plaats in het sentiment.

De eerste factor die het tij deed keren was de Zuidelijke verslaglegging van twee uitspraken van Roy Wilkins en van Mamie zelf. De eerste uitspraak kwam van Roy Wilkins, Executive Secretary van de *National Association for the Advancement of Colored People* (hierna: NAACP): “*Mississippi has decided to maintain white supremacy by murdering children. The killers of the boy felt free to lynch him because there is in the entire state no restraining influence, not in the state capital, among the daily newspapers, the clergy, nor any segment of the so-called better citizens.*”⁷⁶ De tweede uitspraak kwam van Mamie: “*Someone is going to pay for this. The entire state of Mississippi is going to pay for this.*”⁷⁷

Ook het discours in de Noordelijke kranten zorgde voor negatieve reacties in het Zuiden. Noordelijke zwarten begonnen uit woede bedreigende brieven te sturen naar de gedaagden en Zuidelijke wetshandhavers. Dit in combinatie met de enigszins gekleurde berichtgeving op de Noordelijke mediaplatforms overtuigde veel Mississippiërs ervan dat de aanstaande rechtszaak meer een strijd was tussen het Noorden vs. Mississippi. Deze beide factoren veranderden de toon in de Zuidelijke kranten. Begrip voor de Till familie en veroordeling van de lynching veranderden in haatzaaijerij.⁷⁸

Clarion Ledger

De *Clarion Ledger* (hierna: *CL*) is en was een dagelijkse krant gevestigd in Jackson, Mississippi. Het was de grootste en meest wijdverspreide krant in Mississippi en heeft een lange geschiedenis die

⁷⁵ D. W. Houck, ‘Killing Emmett’, *Rhetoric and Public Affairs* 8:2 (2005) 225–262, aldaar 234.

⁷⁶ Ibidem.

⁷⁷ Ibidem; Zie voor de uitspraak van Mamie eveneens de beschrijving bij de foto rechtsboven op bijlage afbeelding 1.

⁷⁸ Ibidem.

teruggaat tot de oprichting in 1837. Historisch gezien was de *CL* openlijk en onbeschaamd racistisch en stonden ze voor blanke superioriteit.⁷⁹

Ook de sentimenten van de *CL* veranderden na de uitspraken van Wilkins en Mamie. In de dagen die volgden werden alle betrokken partijen anders geframed dan in de dagen daarvoor. Foto's van Bryant en Milam in militaire kleding stonden op de voorpagina van de *CL* implicerend dat het eervolle vaderlandlievende veteranen waren.⁸⁰ Het "moeder" discours dat we eerder ook bij Mamie hebben gezien werd in de Zuidelijke kranten andersom gebruikt: interviews met Eula Lee Bryant werden verspreid waarin ze vertelde over haar voorbeeldige zoons.⁸¹ Ook veranderde de manier waarop Mamie en Emmett werden beschreven.

Op 3 september 1955 publiceert de *CL* een artikel genaamd "*State papers hit slaying of negro*".⁸² Het artikel bestaat uit een korte tekst met één foto. Op de foto zien we Mamie bij de kist van Emmett met een gezicht vertrokken van verdriet. Ze wordt overeind gehouden door de pastoor en de bisschop. Het bijschrift luidt "*Mamie Bradley sobs hysterically as the casket of her son*". Mamie wordt in de rol gezet van de hulpeloze hysterische moeder. Vanaf dat moment in het discours blijft de *CL* Mamie ridiculiseren. Zuidelijke kranten als de *CL* hadden er baat bij om haar omstreken te maken, omdat zij voor hun gevoel de blanken van de staat Mississippi aanvloog. Aan het einde van het artikel wordt de NAACP ervan beschuldigd dat ze de hele natie proberen op te zetten tegen het Zuiden en dat ze alleen haart en angst zaaien. In de weken die volgden publiceerde *CL* meer artikelen die blanken in Mississippi opjutten.⁸³

Ook de angst voor rassenvermenging en de seksuele aard van zwarte mannen kwam terug in het discours.⁸⁴ Dit gebeurde vooral door de slachtofferrol van Carolyn Bryant te benadrukken: het feit dat Emmett zou hebben gefloten naar haar werd in elk artikel meerdere keren aangestipt. Dit werd

⁷⁹ 'Mississippi Encyclopedia', <https://mississippiencyclopedia.org/entries/jackson-clarion-ledger/> (geraadpleegd op 25 april 2023).

⁸⁰ D. W. Houck, 'Killing Emmett', *Rhetoric and Public Affairs* 8:2 (2005) 225–262, aldaar 235.

⁸¹ Ibidem, 236.

⁸² 'State papers hit slaying of negro', *Clarion Ledger* (3 September 1955); Zie afbeelding 3 in Bijlagen.

⁸³ Houck, 'Killing Emmett', 238.

⁸⁴ Ibidem, 239.

verder uitgelicht door van haar het toonbeeld te maken van Zuidelijke vrouwelijke schoonheid. De *CL* publiceerde een artikel dat later beroemd zou worden met daarin een prachtige foto van Carolyn uit haar schoonheidswedstrijd-dagen. Volgens Houck zorgde deze foto ervoor dat het heersende sentiment, waarin de Zuidelijke vrouwelijkheid diende te worden beschermd van de zwarten, werd versterkt.⁸⁵ We zien ook hier dat het concept gender een grote rol speelt in de discoursverandering. Deze verandering in de framing van Carolyn had eveneens invloed op een ander discours dat vooral door de *McComb Enterprise Journal* en de *Jackson Daily News* werd gevoerd.

McComb Enterprise Journal en de Jackson Daily News

De *McComb Enterprise-Journal* (hierna: *MEJ*) is en was een dagelijkse krant gevestigd in McComb, Mississippi. De krant werd opgericht in 1889 en heeft sindsdien een belangrijke rol gespeeld in vooral de lokale gemeenschap van Mississippi. Het is en was vooral een lokale krant.⁸⁶

Op 5 september kwam de grote jury van Tallahatchie County bijeen om de zaak van de *Staat Mississippi vs. J.W. Milam en Roy Bryant* te beschouwen. Op 6 september 1955 kwam het oordeel van de Grand Jury dat Milam en Bryant voor het gerecht zouden komen voor moord.⁸⁷ Binnen vier dagen was er een jury gevormd met aan het hoofd rechter Curtis Swango.⁸⁸ De rechtszaak begon op 19 september en de *MEJ* en *JDN* deden een dagelijkse verslaglegging. Op de tweede dag van de rechtszaak werd Mamie opgeroepen als getuige en haar komst werd beschreven in de edities van 22 september.⁸⁹ Het valt op dat de kranten vooral iets te zeggen hadden over het uiterlijk van Mamie. In de *MEJ* werd Mamie beschreven als: “*A small, neat woman, somewhat on the plump side*”.⁹⁰ In de *JDN* werd ze beschreven als: “*Dressed in a shantung dress, a black velvet hat studded with rhinestones and a considerable amount of costume jewelry, the 33-year-old Mamie Bradley, small,*

⁸⁵ D. W. Houck, ‘Killing Emmett’, *Rhetoric and Public Affairs* 8:2 (2005) 225–262, aldaar 239.

⁸⁶ ‘McComb Enterprise-Journal’, <https://www.enterprise-journal.com/about-us> (geraadpleegd 25 april 2023).

⁸⁷ Houck, ‘Killing Emmett’, 238.

⁸⁸ Ibidem, 243.

⁸⁹ ‘Mother of Till says body that of her son - negro youth testifies four white men took Chicago boy into sunflower plantation barn’, *McComb Enterprise Journal* (22 September 1955); Zie afbeelding 4 in Bijlagen.

⁹⁰ Ibidem.

plump, and appeared very neat".⁹¹ De beschrijvingen van Mamie en Carolyn Bryant staan in sterk contrast met elkaar. Beide kranten vonden het belangrijk om te vermelden dat Mamie "mollig" leek. *JDN* gaf een uitgebreidere beschrijving en vermeldt eveneens Mamie's leeftijd. In het discours wordt Carolyn neergezet als de ideale blanke vrouw, die perfect binnen de genderrollen past van de jaren vijftig. Ze is jong, slank, buitengewoon mooi en een goede moeder van zonen. Mamie daarentegen is een mollige, hysterische en kindloze moeder. Mamie past volgens deze beschrijvingen niet in het ideale beeld van een vrouw en staat daardoor in schel contract met Carolyn. Ook hier zien we de invloed van gendernoties in het mediadiscours.

De Emmett Till-rechtszaak duurde van 19 tot 23 september. Op 23 september ging de jury in beraad. De wet van Mississippi kent geen onderscheid tussen verschillende gradaties van moord, zoals "moord in de eerste graad" of "moord in de tweede graad". In Mississippi wordt moord alleen bestraft met ofwel de doodstraf of levenslange gevangenisstraf.⁹² De jury had dus eigenlijk maar drie opties: de doodstraf, een levenslange gevangenisstraf of vrijspraak. De jury heeft drie stemrondes gedaan die allemaal unaniem waren: niet schuldig. De juryleden kregen zelfs nog het verzoek om even te wachten voordat ze naar buiten kwamen, om de schijn van een langer beraad op te houden. Na een uur en zeven minuten beraadslaging keerde de jury terug. Griffier Charlie Cox las het vonnis voor: "Niet schuldig".⁹³

⁹¹ D. W. Houck, 'Killing Emmett', *Rhetoric and Public Affairs* 8:2 (2005) 225–262, aldaar 246.

⁹² H. S. Whitaker, *A Case Study in Southern Justice: The Emmett Till Case* (Masterscriptie American Civilization, State University, Florida 1962) 210.

⁹³ Ibidem.

Het activisme van Mamie Till-Mobley

NAACP en de Emmett Till Players

Na het “niet schuldig” vonnis van 23 september 1955 waren mensen boos en mobiliseerden zich in protesten en boycotts.⁹⁴ Ook Mamie ondernam actie. Ze schrijft in haar autobiografie dat ze besloot haar verlies te delen met de wereld, zodat anderen werden gemotiveerd om ook actie te ondernemen.⁹⁵ Ze sloot op eigen initiatief een contract af met de NAACP en ging met de organisatie op een public speaking tour. Ze reisde het hele land door om te spreken over haar verlies en over Emmett.⁹⁶ Ook probeerde ze mensen ervan te overtuigen om een donatie te doen of om lid te worden van de NAACP. De NAACP groeide aanzienlijk in die tijd.

We zien dat Mamie hier veel speelruimte krijgt. Ze maakt haar eigen keuzes en organiseert haar eigen activisme. In haar autobiografie schrijft ze ook dat dit activisme vooral vanuit een persoonlijke behoefte kwam. Ze had er zelf ook behoefte aan om te praten over Emmett.⁹⁷ Hoewel Mamie voor de buitenwereld op de voorgrond stond valt hier ook een nuance in aan te brengen. Hoewel ze veel speelruimte kreeg stond ze nog steeds ten dienste van de NAACP. De tour die Mamie maakte werd opgezet door mannelijke activisten als Rayfield Mooty die dicteerde waar ze heenging en wat ze ging zeggen. Daar had Mamie zelf geen zeggenschap over.

Op 16 oktober 1955 publiceerden de Zuidelijke media het verhaal van Louis Till. Louis Till was op 2 juli 1945 verhangen in Napels, nadat hij schuldig werd bevonden van moord en verkrachting van drie Italiaanse vrouwen.⁹⁸ De Zuidelijke media probeerden met dit verhaal de vergelijking te maken tussen Emmett en zijn vader. Ze probeerden met dit verhaal verantwoording af te leggen voor wat er met Emmett was gebeurd. De timing van de publicatie was eveneens niet verassend: de jury van

⁹⁴ M. Till-Mobley, *Death of Innocence. The Story of the Hate Crime that Changed America* (New York 2004) 270.

⁹⁵ Ibidem, 276.

⁹⁶ Ibidem.

⁹⁷ Ibidem.

⁹⁸ Ibidem, 272.

Leflore County, Mississippi zou op 8 november een uitspraak doen over de kwestie of Milam en Bryant aangeklaagd gingen worden voor kidnapping. Milam en Bryant gingen wederom vrijuit.⁹⁹

Mamie bleek een geboren publieksspreker te zijn. Op 19 november maakte de NAACP bekend dat meer dan 250.000 mensen Mamie hadden zien spreken en dat ze bijna 30.000 euro hadden opgehaald.¹⁰⁰ De NAACP had aangekondigd dat Mamie's volgende speaking tour aan de Westkust zou zijn. Nadat Mamie had gevraagd om een salarisverhoging en deze had gekregen werd ze opgebeld door Roy Wilkins. Hij was boos en zei: "*You're trying to capitalize on the death of your son*" en dat ze geen "*commercial business*" deden bij de NAACP.¹⁰¹ Mamie stopte met haar werk bij de NAACP en werd vervangen door Mose Wright.

Na haar tijd bij de NAACP ging Mamie naar Chicago Teachers College om te worden opgeleid als lerares. In januari 1960 slaagde ze cum laude. Later in dat jaar kreeg ze een baan op Carter Elementary.¹⁰² In 1973 kreeg ze een aanbod om de Black History Assembly te organiseren. Mamie construeerde een programma gebouwd rondom de speeches van Martin Luther King. De kinderen noemden zich de Emmett Till Players.¹⁰³ De groep jonge studenten reisde door het land gaf toespraken over hoop, eenheid en gelijkheid. Mamie geloofde dat het spreken in het openbaar studenten kon helpen om meer te leren over hun geschiedenis, om zelfvertrouwen op te bouwen en om discipline te ontwikkelen. Haar doel was om studenten te laten begrijpen welke opofferingen anderen hadden gemaakt voor de kansen en vrijheid die zij nu hadden.¹⁰⁴

Mamie beschrijft in haar autobiografie dat zij de vooruitgang in de Burgerrechtenbeweging zag als twee fases. In de eerste fase moest er nationaal activisme worden gevoerd om gelijke rechten en kansen te bewerkstelligen. In de tweede fase moesten zwarte kinderen leren om gebruik te kunnen

⁹⁹ M. Till-Mobley, *Death of Innocence. The Story of the Hate Crime that Changed America* (New York 2004) 289.

¹⁰⁰ H. S. Whitaker, *A Case Study in Southern Justice: The Emmett Till Case* (Masterscriptie American Civilization, State University, Florida 1962) 215.

¹⁰¹ Ibidem.

¹⁰² Till-Mobley, *Death of Innocence*, 335.

¹⁰³ Ibidem, 340.

¹⁰⁴ Ibidem, 353.

maken van deze rechten en kansen, om een betere toekomst voor zichzelf te bewerkstelligen. Mamie geloofde dat zij een bijdrage kon leveren in deze tweede fase door haar rol in het onderwijs.¹⁰⁵

De kern van Mamie's activisme: moederschap

Zoals we hebben gezien speelt het moederschap een grote rol in het activisme van Mamie Till-Mobley. Het gebeurt vaker dat Afro-Amerikaanse moeders die te maken hebben gehad met het verlies van kinderen hun verdriet omzetten in activisme.¹⁰⁶ Dit is het gevolg van een aantal factoren. Allereerst heeft het moederschap een bijzondere plek in de Afro-Amerikaanse cultuur. Afro-Amerikaanse moeders betrekken hun rol als 'moeder' vaak niet alleen op hun eigen kinderen maar ook op de gemeenschap.¹⁰⁷ Wanneer ze dan te maken krijgen met verlies, mobiliseren ze deze ervaring om deze Afro-Amerikaanse gemeenschap waarin zij eveneens een 'moederrol' hebben te versterken.

We hebben gezien dat dit ook het geval was bij Mamie. Mamie had het voorbeeld van de moederrol in de gemeenschap al meegekregen van haar moeder Alma. In haar autobiografie beschrijft ze dat haar moeder ook al zorgde voor de gemeenschap in Argo.¹⁰⁸ Mamie nam deze rol vervolgens over. Eerste zorgde ze als trotse moeder voor Emmett. Nadat Emmett overleed zorgde ze ervoor dat zijn dood iets kon betekenen voor de rest van de gemeenschap. Dit was de voornaamste reden dat zij de rol van activist op zich nam. Ook in haar verdere leven nam zij in het onderwijs de rol van 'moeder' op zich. In haar autobiografie schrijft ze: *"My mother had always been there to help me. She pushed me. She pushed me so hard, in fact, that she got me to do the pushing myself. That's what I wanted for my kids. That's how I saw my job, my mission: to serve that need. I would become a parent as well as a teacher. I taught as a mother might. I nurtured, I disciplined, I cared. My class, in effect, was my extended family."*¹⁰⁹

¹⁰⁵ M. Till-Mobley, *Death of Innocence. The Story of the Hate Crime that Changed America* (New York 2004) 341.

¹⁰⁶ S. Al'Uqdah en F. Adomako, 'From mourning to action: African American women's grief, pain, and activism', *Journal of Loss and Trauma* 23:2 (2018) 91-98, aldaar 91.

¹⁰⁷ Ibidem, 92.

¹⁰⁸ Till-Mobley, *Death of Innocence*, 32.

¹⁰⁹ Ibidem, 323.

Ten tweede is het zo dat Afro-Amerikaanse moeders grotere kans hebben dat zij in hun eigen leven al zijn geconfronteerd met uitdagingen als seksisme, racisme, partnergeweld, het wonen in achterstandswijken, trauma of geweld. Deze ervaringen zorgen ervoor dat deze moeders een unieke ervaring hebben met verdriet.¹¹⁰ Deze moeders zijn door deze factoren vaak op zoek naar betekenisgeving. Deze betekenisgeving is vaak de reden dat deze moeders politiek actief worden en deelnemen aan “politiek rouwen”. Ze mobiliseren het verdriet als een middel voor sociale verandering.¹¹¹ Ook dit verschijnsel hebben we duidelijk gezien in de situatie van Mamie en Emmett Till. Ze gebruikte haar eigen verdriet als katalysator voor haar activisme. We zien dat haar moederschap een grote rol heeft gespeeld in haar activisme.

De kern van Mamie’s activisme: religie

Ook religie speelt een grote rol in het activisme van Mamie Till-Mobley. In haar autobiografie beschrijft Mamie allereerst dat ze een diepe spirituele verbinding had met haar moeder. Haar moeder heeft de Argo Temple Church of God in Christ opgezet (hierna volgde nog minstens 4 andere kerken) en was een bekend religieus figuur in de gemeenschap.¹¹² Mamie werd later ook een kerkmoeder van de Evangelistic Crusaders Church of God in Christ, waar ze bekend kwam te staan als Mother Mobley.¹¹³ De Christelijke religie speelde in haar dagelijks leven dus al een grote rol. Deze rol werd na de dood van Emmett nog groter.

De eerste verbinding die Mamie legde tussen religie en haar activisme was toen Mamie het verminkte lichaam van haar zoon zag. Mamie had naar eigen zeggen op dat moment een diepgaande religieuze ervaring. Ze vergeleek het met een religieus ontwaken, maar in plaats van vreugde of geluk voelde ze een diep gevoel van “*terror and shock*”.¹¹⁴ Ondanks haar woede en verwarring bleef Mamie

¹¹⁰ S. Al’Uqdah en F. Adomako, ‘From mourning to action: African American women's grief, pain, and activism’, *Journal of Loss and Trauma* 23:2 (2018) 91-98, aldaar 93.

¹¹¹ Ibidem.

¹¹² V. A. Booker, ‘Mothers of the Movement: Evangelicalism and Religious Experience in Black Women’s Activism’, *Religions* 12:141 (2021) 1-23, aldaar 9.

¹¹³ M. Till-Mobley, *Death of Innocence. The Story of the Hate Crime that Changed America* (New York 2004) 339.

¹¹⁴ Booker, ‘Mothers of the Movement’, 10.

trouw aan haar geloof. Ze geloofde dat Emmett vrede had gevonden in zijn christelijk geloof en dat zijn ziel niet verloren was.¹¹⁵ Ze bleef de verbintenis met God steeds voelen door tekens in haar eigen dagelijks leven. In haar autobiografie beschrijft ze bijvoorbeeld een fladderende duif op de begrafenis van Emmett: *“Something fluttering somewhere. It seemed like it was in the corner of my eye, at the edge of my awareness. And it looked like a dove. I wanted to see it fully, but never could. It would always move away just when I’d turn my full attention to it. I came to realize that it was a sign. The dove. A sign of peace. A sign from God.”*¹¹⁶

De tweede link die Mamie met de christelijke religie legt deed ze door Christus aan het kruis te vergelijken met de lynching van Emmett. Dit fenomeen is eerder in het onderzoek al besproken. Ze zag de dood van haar zoon als een Christelijk offer voor de strijd voor burgerrechten en was vastbesloten ervoor te zorgen dat zijn dood niet tevergeefs zou zijn. Het activisme van Mamie Till-Mobley laat de complexe relatie zien tussen haar Christelijke religie, moederschap en trauma. We kunnen opmaken uit haar beschrijvingen dat ze geloofde dat het haar spirituele missie was om te blijven strijden voor gelijkheid en om de herinnering aan Emmett te koesteren. We zien dat haar activisme op deze manier veel te maken had met religie.

¹¹⁵ V. A. Booker, ‘Mothers of the Movement: Evangelicalism and Religious Experience in Black Women’s Activism’, *Religions* 12:141 (2021) 1-23, aldaar 11.

¹¹⁶ M. Till-Mobley, *Death of Innocence. The Story of the Hate Crime that Changed America* (New York 2004) 208.

Conclusie

Dit onderzoek heeft gepoogd de onderzoeksvraag “Welke rol speelde gender in het activisme van Mamie Elizabeth Till-Mobley tijdens de Amerikaanse burgerrechtenbeweging?” te beantwoorden. In het eerste hoofdstuk hebben we gekeken naar de bredere context en naar de dood van Emmett. We hebben gezien dat gender en framing een grote rol hebben gespeeld in Mamie’s activisme direct na de lynching van haar zoon Emmett. Ze kon gebruik maken van haar genderrol als rouwende moeder om een podium te krijgen. Met de keuze voor een open kist bevocht ze de status van gelynchte zwarte lichamen door het lichaam van Emmett op een andere manier te framen naar de buitenwereld. Ze maakte van Emmett een martelaar, Christelijke held en symbool voor de burgerrechtenbeweging, in plaats van een weerspiegeling van blanke superioriteit. Beide gender en framing hebben zichtbaar invloed gehad op haar activisme in deze periode.

In het tweede hoofdstuk hebben we vooral gekeken naar de nasleep van Emmett’s dood. We hebben gezien dat gender en framing in het mediadiscours van destijds op een andere manier een rol speelden. Mamie werd door de zwarte Noordelijke mediaplatformen geframed als een onschuldige, door verdriet overmande, Christelijke, gehuwde moeder. In de blanke Zuidelijke media daarentegen werd ze geframed als een mollige hulpeloze hysterische vrouw. We hebben hier gezien dat verschillende mediaplatformen met afwijkende motieven Mamie op een andere manier framen. Dit deden ze vooral door verschillende aspecten van haar genderrol aan te stippen of te beschrijven of ze wel of niet binnen een bepaalde genderrol paste. We zien wederom dat gender en framing een grote rol speelden in dit mediadiscours.

In het derde en laatste hoofdstuk hebben we gekeken naar Mamie’s latere activisme, en de rol van het moederschap en religie hierin. We hebben gezien dat ze eerst een rol op de voorgrond van de burgerrechtenbeweging had bij de NAACP. Hier zagen we hoe de NAACP haar genderrol gebruikte om een podium te verkrijgen voor het verhaal van Emmett Till. Later is Mamie meer naar de achtergrond getrokken, en vooral bezig geweest met onderwijs en kinderen. We zagen dat Mamie’s activisme kan worden gekarakteriseerd door haar genderrol als moeder en haar christelijke religie.

Ook in deze derde en laatste instantie zien we dat gender en framing invloed hadden op de inhoud en de vormgeving van Mamie's activisme.

Zoals deze scriptie al eerder heeft laten zien is de rol van vrouwenactivisme onderbelicht in de historiografie van de Amerikaanse burgerrechtenbeweging. Dit onderzoek heeft deze lacune geprobeerd op te vullen en heeft geprobeerd bij te dragen aan een dieper begrip van de complexiteit van het concept gender en de impact ervan op de maatschappij. Vervolgonderzoek naar ander vrouwenactivisme in de Amerikaanse Burgeroorlog kan inzichten vergroten in deze kwesties. Verder onderzoek naar het activisme van Mamie is eveneens mogelijk. Het mediaonderzoek zou bijvoorbeeld kunnen worden uitgebreid door ook perspectieven van blanke Noordelijke kranten te betrekken en te analyseren. Ook zou het onderzoek naar Mamie's rol binnen de NAACP bijvoorbeeld verder kunnen worden uitgediept en onderzocht.

Het verhaal van de familie Till is een belangrijk onderdeel van de Amerikaanse geschiedenis en de geschiedenis van de burgerrechtenbeweging. De herinnering aan Emmett is door de jaren heen in leven gehouden door organisaties en activisten die tot op de dag van vandaag strijden voor vrijheden van de zwarte gemeenschap. Emmett en Mamie's verhaal inspireerde talloze muzikanten, schrijvers, schilders en filmmakers. Er werden verschillende boeken, documentaires, liedjes en films gemaakt die hun verhaal vertelden en de boodschap van gelijkheid en rechtvaardigheid uitdroegen. Jaarlijks worden herdenkingen, marsen en evenementen georganiseerd om het leven van Emmett te herdenken en aandacht te vragen voor raciaal geweld en onrecht. De Till-naam blijft een symbool van de strijd voor burgerrechten en herinnert mensen aan de noodzaak om ongelijkheid, racisme en discriminatie te bestrijden. Na jaren van activisme stierf Mamie Elizabeth Till-Mobley op 6 januari 2003 op 81-jarige leeftijd aan de gevolgen van kanker. Ze werd in de buurt van Emmett op Burr Oak Cemetery begraven. Haar grafsteen luidt: "*her pain united a nation*".¹¹⁷

¹¹⁷ 'Find A Grave', Mamie Elizabeth Till-Mobley, <https://nl.findagrave.com/memorial/7099864/mamie-elizabeth-mobley> (geraadpleegd op 10 juni 2023).

Bibliografie

Primaire bronnen:

Till-Mobley, M., *Death of Innocence. The Story of the Hate Crime that Changed America* (New York 2004).

Secundaire bronnen:

Al'Uqdah, S. en Adomako, F., 'From mourning to action: African American women's grief, pain, and activism', *Journal of Loss and Trauma* 23:2 (2018) 91-98.

Atwater, D. F., 'Editorial: The Voices of African American Women in the Civil Rights Movement', *Journal of Black Studies* 26:5 (1996) 539-542.

Barnett, B. M., 'Invisible Southern Black Women Leaders in the Civil Rights Movement: The Triple Constraints of Gender, Race, and Class' *Gender and Society* 7:2 (1993) 162-182.

Booker, V. A., 'Mothers of the Movement: Evangelicalism and Religious Experience in Black Women's Activism', *Religions* 12:141 (2021) 1-23.

Blumberg, R. L., 'WOMEN IN THE CIVIL RIGHTS MOVEMENT: REFORM OR REVOLUTION?', *Dialectical Anthropology* 15:2 (1990) 133-139.

Burk, R. F., *The Eisenhower Administration and Civil Rights* (Knoxville 1984).

Carson, C., "Civil Rights Reform and the Black Freedom Struggle," in Charles W. Eagles ed., *The Civil Rights Movement in America* (Jackson 1986).

Collins, P. H., *Black Feminist Thought. Knowledge, Consciousness and the Politics of Empowerment* (New York 2000).

Eagles, C. W., 'Toward New Histories of the Civil Rights Era', *The Journal of Southern History* 66:4 (2000) 815-848.

Farmer, J., *Lay Bare the Heart: An Autobiography of the Civil Rights Movement* (New York 1985).

Finkelman, P., *Encyclopedia of African American History* (Oxford 2009).

Fletcher, J. H., 'The Christology of the Lynching Tree: Barth's Crimson Thread, Mamie Till Bradley and the Indictment of White Supremacy', *Black Theology Papers* 4:1 (2018) 1-7.

Garrow, D. J., *Bearing the Cross: Martin Luther King, Jr., and the Southern Christian Leadership Conference* (New York 1986).

Garrow, D. J., *Martin Luther King, Jr. and the Civil Rights Movement* (Brooklyn 1989).

- Grossman, J. R., 'Blowing the Trumpet: The "Chicago Defender" and Black Migration during World War I', *Illinois Historical Journal* 78:2 (1985) 82–96.
- Gyant, L., 'Passing the Torch: African American Women in the Civil Rights Movement', *Journal of Black Studies* 26:5 (1996) 629–647.
- Harold, C., en DeLuca, K. M., 'Behold the Corpse: Violent Images and the Case of Emmett Till', *Rhetoric and Public Affairs* 8:2 (2005) 263–286.
- HERDA-RAPP, A., 'THE POWER OF INFORMAL LEADERSHIP: WOMEN LEADERS IN THE CIVIL RIGHTS MOVEMENT', *Sociological Focus* 31:4 (1998) 341–355.
- Houck, D. W., 'Killing Emmett', *Rhetoric and Public Affairs* 8:2 (2005) 225–262.
- Lawson, S. F., 'Freedom Then, Freedom Now: The Historiography of the Civil Rights Movement', *The American Historical Review* 96:2 (1991) 456–471.
- Leuchtenburg, W. E., 'The Pertinence of Political History: Reflections on the Significance of the State in America', *Journal of American History* 73 (1986) 585–600.
- McGuire D. L., *At the dark end of the street: black women rape and resistance- a new history of the civil rights movement from rosa parks to the rise of black power* (New York 2010).
- Peake, T. R., *Keeping the Dream Alive: A History of the Southern Christian Leadership Conference from King to the 1980s* (New York 1987).
- Pool, H., 'Mourning Emmett Till', *Law, Culture and the Humanities* 11:3 (2015) 414–444.
- Prince, A. en Prince, A.V., 'What's Haunting Black Feminism?', *InVisible Culture* 31 (2020) 1–14.
- Robnett, B., 'African American Women in the Civil Rights Movement, 1954–1965: Gender, Leadership, and Micromobilization', *American Journal of Sociology* 101:6 (1996) 1661–1693.
- Rogers, K. L., 'Life Questions: Memories of Women Civil Rights Leaders', *The Journal of African American History* 87 (2002) 355–368.
- Rubin, A. S., 'Reflections on the Death of Emmett Till', *Southern Cultures* 2:1 (1995) 45–66.
- Scott, J. W., 'Gender: A Useful Category of Historical Analysis', *The American Historical Review* 91:5 (1986) 1053–1075.
- The untold story of Emmett Louis Till documentary by Beauchamp, K., <https://www.youtube.com/watch?v=bvijYSJtkQk> (geraadpleegd 24 april 2023).
- Whitaker, H. S., *A Case Study in Southern Justice: The Emmett Till Case* (Masterscriptie American Civilization, State University, Florida 1962).
- Wofford, H., *Of Kennedy and Kings: Making Sense of the Sixties* (New York 1980).

Zangrando, R. L., 'Manuscript Sources for Twentieth-Century Civil Rights Research', *Journal of American History* 74 (1987) 243-251.

Bijlagen

Afbeelding 1¹¹⁸

Grieving Mother Meets Body Of Lynched Son

"MY BOY, MY BOY," sobb Mrs. Bradley as she looks at the body of her son, who was lynched in Chicago's Illinois Central

station. Mrs. Bradley's 11-year-old son, Emmett Till, was lynched near Money, Miss., after the boy had al-

legedly whistled at a white woman. Among the people are Rev. J. B. Roberts (left) pastor of Church of

God in Chicago, where funeral services for Emmett were held Sunday; and Bishop Louis H. Ford, pastor of St.

Paul Church of God in Chicago. Mrs. Bradley had her son sent to Chicago because she "didn't want him buried in Mississippi."

GRIEF AND SHOCK made it necessary for Mrs. Bradley to use wheel chair after body of her son had been returned

from Illinois Central train in Chicago. Near collapse with this shock, Mrs. Bradley was consoled by Mrs. Lillian

Smith, her aunt; Bishop Louis H. Ford and Rev. J. B. Roberts. In circle is Cynthia Smith, daughter of Mrs. Smith.

AT HOME OF her mother, Mrs. Bradley (right) weeps a river of anguish and her by hundreds of persons. Mrs. Bradley interceded just in

time to stop burial in Mississippi. The body had already been taken to the cemetery in Mississippi when Chicago funeral director A. H. Ray-

ner planned to make arrangements for shipment in Chicago. Emmett had been vacationing with an uncle.

THIS IS HOW a boy came back from his vacation in Money, Miss., (photo at left.) The boy, Emmett Till, 14, a

student at McCosh elementary school, was brutally slain and dumped into the Tallahatchie river. He had been weighed

down with a 136 pound wheel. In photo, body is lifted into hearse at Chicago's Illinois Central station. In center pho-

to is Mrs. Elizabeth Wright, an aunt, young Till had been visiting in Money. At right,

Mrs. Bradley slumps as she views her boy's body. Photo was made as body

was being removed from train. Deleader photo by Rhaden.

"NEVER HARMED woman," sobb Mrs. Bradley as she looks at a picture of her son at the home of her mother, Mrs. Alma Spearman, 1028 W. 11th St. "Someone is going to

pay for this," she said. "The entire State of Mississippi is going to pay for this. The state's going to be guilty."

Mother Waits In Vain For Her 'Bo'

By MATTIE S. COLIN and ROBERT ELLIOTT

Mrs. Minnie E. Bradley, who is the mother of her son, Mrs. Alma Spearman, at 1028 W. 11th St. in Chicago.

and a woman at the house that morning. The woman stayed in the car, but identified him as "the one" when the men took him out to her.

According to Parker's description of the incident at the store, "I have to keep hoping that he is still alive. I can't give up hope."

She was talking about her son, 14-year-old Emmett Till, the day before he was found dead in the Tallahatchie river near Money, Miss.

Till was a "very handsome" boy, according to Ray Bryant, Till's uncle, who said he was 14 years old at the time.

Parker said the woman then rushed back to the store and one of the boys said "she's going to get a gun." The boys and a girl did this, Parker said.

Parker, a student at Anglo Community high school, identified the youths who accompanied him and his sister at Money as Thelma Parker, 12, Roosevelt Crawford, 15, Maurice Wright, 16, Simon Wright, 12 and Ruth Mae of Money.

and a woman at the house that morning. The woman stayed in the car, but identified him as "the one" when the men took him out to her.

She showed the reporter a letter received from Ray's aunt, Mrs. Elizabeth Wright, of Greenwood, Miss. The letter is dated Aug. 27, three days after Ray's inauspicious whistle and the day before he was spotted away.

Mrs. Wright wrote: "He is certainly a nice kid, just as obedient as you would want to see."

But Sheriff George Smith says that according to Bryant, Ray Till made "ugly remarks" to Bryant's wife that day in the Bryant store in Money, Miss.

According to Wheeler Parker, 26, of Argo, Ill., Ray's cousin and Mrs. Wright's grandson, Ray had gone into the store at the urging of one of several companions to "look at the pretty lady" behind the counter and to buy some bubble gum.

Parker had accompanied Ray to Mississippi two weeks before. After Ray disappeared, Parker's grandfather, James Wright, notified him out of the town and put him on a train for Chicago.

Parker said he was in the next room when three men came for Ray that Sunday morning. He didn't see the men, he said, but he heard one threaten to "blow your head off" when Till failed to say "hi" while answering their questions.

He said there were three men

and a woman at the house that morning. The woman stayed in the car, but identified him as "the one" when the men took him out to her.

¹¹⁸ 'Grieving mother meets body of lynched son', *Chicago Defender* (10 September 1955).

Afbeelding 2¹¹⁹

NATION HORRIFIED BY MURDER OF KIDNAPED CHICAGO YOUTH

Aroused by America's first lynching in four years—the kidnaping and murder by three Mississippi white men of chubby, 14-year-old Chicagoan Emmett Louis (Bobo) Till because he whistled at a white woman—leaders of both white and Negro groups demanded “stern and immediate” action against the “barbarians.”

NAACP executive secretary Roy Wilkins wired Mississippi Governor Hugh White: “We cannot believe that responsible officials of a state will condone the murdering of children on any provocation.” Swamped with hundreds of similar protesting telegrams, Gov. White answered: “Mississippi does not condone such conduct.” Calling the Mississippi white people “horrified by the act,” white Greenwood newspaper editor Tom Shepherd described the killing as “nauseating” and “way, way beyond the bounds of human decency.”

The kidnaping episode came to a stark and shocking end when the youth's nude body, weighted with a 200-pound iron gin mill fan, was discovered by a fisherman in the shallow waters of the Tallahatchie River. The fan was wired around his neck.

Recovering the body, law officers found a “bullet hole one inch above his right ear.” The left side of his face was crushed to the bone.

Meanwhile, Leflore County police continued to hold

two white men (Grocer Roy Bryant and his half-brother, J. W. Milan) and pushed a search for the other members of the “lynch party,” Mrs. Roy Bryant (who was whistled at) and another unidentified man. FBI officials said in Washington that they could not enter the case because it was “a local murder.”

Recounting the boy's kidnaping from the home of his grandfather, 64-year-old Rev. Moses Wright, in Money, 17-year-old Wheeler Parker, one of the three Chicago cousins who were visiting in Mississippi, but

Saddened by boy's murder are cousins, Simeon, 12, and Maurice Wright, 16, (l.) and 64-year-old grandfather Rev. Moses Wright. He was not told about “incident” in town.

Boys Never Told Grandfather About ‘Incident’

who escaped after the crime, told JET:

“When the men came, swearing and all, Grandma tried to awaken Bobo and hide him outside. But the men stormed in and told her to get back in bed and shut up before they beat ‘hell’ out of her.”

“Grandma knew about the ‘incident’ because we’d told her and not Grandpa, who would have gotten angry at us. We’d gone into town Wednesday and were watching some boys playing checkers in front of the store. Somebody said there was ‘a pretty lady’ in the store and Bobo said he was going inside to buy some bubble gum.”

“After a while, we went in and got Bobo but he stopped in the doorway and whistled at the lady. She got angry and followed us out, then ran toward a car. Some one hollered, ‘She’s getting a gun’ and we ran.”

¹¹⁹ ‘Nation horrified by murder of kidnaped Chicago youth’, *Jet Magazine* (15 September 1955).

Afbeelding 3¹²⁰

Mississippi's Leading Newspaper

5c PER COPY Jackson, Mississippi, Saturday Morning

HER SON 'COMES HOME'—Supported by clergymen, Mamie Bradley sobs hysterically as the casket of her son, Emmet Till, 14, arrives at Chicago Friday from Greenwood Miss. The boy was kidnaped and found in the Tallahatchie river near Greenwood. (Clarion-Ledger—AP Wirephoto)

State Papers Hit Slaying Of Negro

"It appears to me that now is the time for every citizen who loves the state of Mississippi to 'stand up and be counted' before hoodlum white trash brings us to destruction.

"The trouble in Mississippi is not the Negro but it is the white trash who, because they can vote, are given a pat on the back and a wink of the eye by our political leaders."

The doctor, who admitted he was "suck'd into membership in the Ku Klux Klan about 30 years ago, added, "it is high time politicians stop running for office on a platform of hatred but should run on a platform of understanding of and sympathy for all mankind."

The Jackson Daily News said, "every responsible citizen in the state of Mississippi agrees that the murder was a brutal, senseless crime . . .

"The kidnap-killing must have been the act of a depraved mind, or minds. The people of Money, weher the crime took place, were shocked and appalled.

"Everyone is in solid agreement that it was a stupid, horrible crime. Intelligent Mississippians can only suppose it came about in the sick mind of men who should be removed from society by due course of law."

Adding a blast at the NAACP, the Daily News cited the case of a New York Negro, Willard Menter, who was killed by four teenagers. The four also confessed to killing another man.

"No one called the killings anything other than useless, senseless

(Continued On Page 16)

More Greenlease Ransom Cash Found

Three \$20 Bills Turn Up In Chicago

King of Ferriday.

State Papers ---

(Continued From Page One)

acts of savagery. No one believed they were lynchings.

"NAACP executive secretary Roy Wilkins admitted Thursday that his organization did not classify the murder as lynching but said he did not know why."

Comparing the Menter slaying to the Till case, the Daily News said, "just how he (Wilkins) terms this (Till's) murder a lynching when the NAACP and Tuskegee Institute declined to label the New York city murder as a lynching is not made clear.

"What does come clear, by implication, is that any time a Negro is murdered by whites in Mississippi, it will be considered a lynching by the NAACP.

"That is because the NAACP is trying its best to inflame the nation against the South in general and Mississippi in particular. It serves only to arouse hatred and fear.

". . . The kidnap-murder (of Till) was not a lynching and when NAACP so says, it proves its cynical purpose of inflaming the Negro people of this state against the whites. Its reckless allegations must not go unchallenged."

¹²⁰ 'State papers hit slaying of negro', *Clarion Ledger* (3 September 1955).

Afbeelding 4¹²¹

Mother Of Till

(Continued from Page One)

the hollering," Smith asked. "After I heard it," Reed answered.

After Reed left the stand court recessed until 1:30 p.m. (CST).

Reed took the witness stand and identified the body sent to Chicago for burial as her son.

"I looked at the face very carefully . . . I just looked at it very carefully" the 33-year-old mother said softly.

"I was able to find out that it was my son Emmett Louis Till."

The state called Mrs. Bradley as its second witness to bolster identification of the body as being Till's. The identification is a major point in the state's case against two white men accused of murdering the 14-year-old Negro boy. The defense is expected to contend the boy whistled or made off-color remarks at a white woman.

Mrs. Bradley began crying as Dist. Atty. Gerald Chatham handed her a picture of the boy's body. She pulled off her glasses and wiped her eyes.

She said she was positive the body in the picture was her son.

Roy Bryant, 24-year-old storekeeper in nearby Money and his 36-year-old half-brother J. W. Milam are accused of murdering the Negro lad and dumping his body into the river.

Mrs. Bradley appeared momentarily uncertain as to the location of the witness stand after she walked into the courtroom. A small, plump woman, she wore a gray and white summer suit with a black and gray jacket.

Spectators sat quietly as she testified, her eyes fixed on the lawyers questioning her.

Lawyers showed her a ring taken from the body after it was found in the Tallahatchie River Aug. 31. She identified it as her son's ring.

Mrs. Bradley said young Till wore the ring off and on after his father died overseas in service in 1945. But, she said, it was too big for the boy. So, he wrapped it with tape or string.

The victim's mother said she went to the jewelry box to get cuff links for the boy just before he left for Mississippi to visit his uncle near Money. She said young Till reached into the box and selected the ring and put it on.

"He called my attention to the fact that he didn't need the tape or string any longer," said Mrs. Bradley.

The silver signet ring was vital in the state's attempt to prove

TOSSING OF BEER CANS, OTHER REFUSE FROM CARS IN CITY GETS ATTENTION

Motorists who have been throwing empty beer cans or bottles, and garbage or refuse of other kinds from their cars within the city limits today were warned by Chief George Guy of the police department that such actions are strictly forbidden by law.

"We have been alerted to violations of the law of this kind, and we are asking the public to cooperate with us and refrain from doing these things," Chief Guy said. "They are very annoying to people who live on or adjacent to streets where such actions take place, and we are asking that the motoring public respect the householders' feelings in this matter."

the body in the river was young Till's.

Mrs. Bradley broke down while identifying a picture of the boy's naked body as it came from the river. She quieted, took off her glasses, wiped her eyes and lowered her head in one hand.

While the picture was shown to the jury, she shook her head slightly from side to side, an action she kept up for several moments.

Under cross-examination, she testified she was born about two miles from Sumner but left Mississippi at the age of two. Since then, she said, she had lived in Chicago or its suburbs.

Circuit Judge Curtis Swango, Jr. sustained a state objection when J. J. Breland, chief defense attorney, asked if the Till boy had ever been in trouble up North.

But, the judge admitted to the record testimony showing that Mrs. Bradley and her mother were beneficiaries of two insurance policies on young Till totaling \$400.

Mrs. Bradley said she had contacted the insurance company but had made no actual attempt to collect the money.

With the jury out of the room Breland questioned Mrs. Bradley about instructions she gave her son before he came to Mississippi.

"I told him that in coming down South that he would have to be careful at all times . . . to say 'Yes, sir' and 'Yes, m'am' at all times," she replied.

¹²¹ 'Mother of Till says body that of her son - negro youth testifies four white men took Chicago boy into sunflower plantation barn', *McComb Enterprise Journal* (22 September 1955).